

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА ОБЛАСНА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ

ДЕПАРТАМЕНТ ОСВІТИ І НАУКИ

Відділ освіти, молоді, спорту та туризму Дзвиняцької територіальної громади

Дзвиняцький ліцей

НАЗАВЖДИ В НАШИХ СЕРЦЯХ

Пошуково-дослідницький проєкт

Виконала **Христина Зубів,**

учениця 9 класу

Наукова керівниця – **Наталія Мельник,**

педагог-організатор

Дзвиняч-2024

Вступ.

Виховання у молодого покоління почуття патріотизму, відданості справі зміцнення державності, активної громадянської позиції нині визнані проблемами загальнодержавного масштабу.

У Концепції національно-патріотичного виховання дітей і молоді та інших документах як стратегічні визначаються завдання виховання в особистості любові до Батьківщини, усвідомлення нею свого громадянського обов'язку на основі національних і загальнолюдських духовних цінностей, утвердження якостей громадянина-патріота України як світоглядного чинника.

Актуальність проекту доведена самим життям. З 2014 року до сьогодні триває війна на Сході України. Станом на кінець жовтня 2017 року офіційно загинуло 3194 захисники України, зокрема 89 – з Івано-Франківської області. А скільки мирних жителів загинули на окупованих росією територіях Луганської, Донецької, Запорізької, Херсонської областей невідомо. А ще Буча, Ірпінь, Маріуполь, ракетні обстріли мирних українських міст терористами, розум не осягає кількість жертв мирного населення і захисників.

Десятки тисяч патріотів нашої держави знаходяться зараз на передовій, захищаючи від терористів свободу, незалежність та територіальну цілісність України. Підготовка інформації, збір матеріалів про героїчні подвиги українських солдатів, акції пам'яті, тематичні колажі, виставки, упорядковані пошукові матеріали дозволять по-особливому розкрити значення слів «батьківщина», «патріотизм», «захисник», підвищать цінність національної ідеї й традицій, пропустивши їх через серце кожного учасника проекту. Цим проектом автор і науковий керівник намагаються привернути увагу дітей і молоді до подій сьогоднішнього та долучитися до вшанування життєвого подвигу захисників України. Пошуково-дослідницький проєкт присвячений висвітленню мужності та героїзму захисника України Андрія Карабіновича, життєвого шляху та формування його національно-патріотичної та громадської позиції. Окрім відомостей у книзі «Горять свічки на серці України», зібрані спогади матері, товаришів, класної керівниці, бойових побратимів, а також інформативні повідомлення та фото

про події із вшанування пам'яті загиблого Героя України Андрія Карабіновича і оформлені пошукові матеріали «Назавжди в наших серцях». У проєкті представлені лише окремі пошукові матеріали.

Характеристика проєкту за такими кваліфікаційними параметрами:

- **за метою та характером діяльності:** практико-орієнтований;
- **за змістом:** виховний;
- **за складом учасників:** груповий (учні 9 та 11 класів);
- **за характером партнерської взаємодії:** кооперативний;
- **за тривалістю:** короткотривалий;
- **за реалізацією міжпредметних зв'язків:** міжпредметний.

Мета: сформувати ціннісне ставлення у дітей та учнівської молоді до подвигу захисників сучасної російсько-української війни – жителів громад Прикарпаття.

Завдання:

1. Формувати в учнів почуття патріотизму, поваги до героїв-воїнів сучасної російсько-української війни.
2. Активізувати пошуково-дослідницьку та творчу діяльність школярів.
3. Впроваджувати активні форми, методи і види виховної роботи в ліцеї.

Термін: з 05 березня по 10 квітня 2024 р.

Етапи реалізації проєкту:

- підготовчий: 05 – 06 березня. Опрацювання положення про конкурс «Серцем сильні, ми – Україна», створення робочої групи, визначення наукового керівника та відповідального за оформлення матеріалів
- моделюючий: 07 – 10 березня. 1) визначення теми та змісту проєктної роботи, збір пошукових матеріалів; 2) ескіз емблеми; 3) визначення із планом презентації.
- практичний: 11 березня – 05 квітня. 1) оформлення матеріалів проєкту; 2) малювання емблеми; 3) складання сценарію та репетиції презентації.
- заключний: 06 – 10 квітня. Здача проєктної роботи, емблеми та презентація.

Передбачувані (очікувані) результати:

1. Сформується ціннісне ставлення в дітей та учнівської молоді до героїв-воїнів українсько-російської війни.
2. Створиться виховне середовище для самовдосконалення, самовираження і самореалізації учнівської молоді.
3. Зросте інтерес учнів та громади до волонтерської діяльності.
4. Активізується пошуково-дослідницька діяльність ліцеїстів.
5. Підвищиться позитивний імідж закладу освіти.

НАЗАВЖДИ В НАШИХ СЕРЦЯХ

Мешканці села Дзвиняч Богородчанського району завжди відзначалися патріотичністю й готовністю до останку боротися за незалежність України. І, коли над Українською державою нависла смертельна небезпека, четверо уродженців Дзвиняча відправилися захищати її у складі батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Івано-Франківськ». На жаль, повернутися додому із зони АТО судилося не всім...

Герої не вмирають!
І кожен про це пам'ятай!
Рабів до Раю не пускають!
Героям призначений Рай!

Отець Петро Половко

Андрій Карабінович, уродженець с. Дзвиняч, випускник Дзвиняцької ЗОШ І-ІІІ ступенів, Львівського національного аграрного університету, доброволець

батальйону патрульної служби міліції спеціального призначення «Івано-Франківськ», молодший сержант міліції, прожив коротке юне життя та гідно відійшов у Царство Небесне, виконуючи громадянський обов'язок. Всього 23 роки, найкращі, сповнені мрій та ідей роки. 29 серпня 2014 року його життя обірвала ворожа куля у жахливому іловайському котлі.

Мужність і героїзм Андрія Карабіновича заслуговують на пам'ять і шану односельчан та вивчення наступними поколіннями.

1. «Не зрадив собі і бойовим друзям». Зі статті Ігоря Голинського у газеті «Прикарпаття», жовтень 2014 р. на основі спогадів матері загиблого героя АТО Наталії Карабінович

«Найперше, на що звертаємо увагу в кабінеті голови Дзвиняцької сільської ради Миколи Волочія, – бронежилет і кевларовий шолом. Микола Степанович, до речі, відставний підполковник міліції й колишній заступник начальника Богородчанського райвідділу внутрішніх справ, пояснює, що це бойове спорядження призначене для земляків, які зараз відстоюють незалежну Українську державу на сході країни.

«Дізнавшись, що бійцям батальйону територіальної оборони «Прикарпаття» потрібні продукти, мешканці нашого села за день спорядили й відправили їм повний «Спринтер» харчів, - розповідає сільський голова. - А потім, коли настала потреба допомогти нашим хлопцям із міліцейського батальйону «Івано-Франківськ», за кілька днів зібрали в двох храмах майже 23 тисячі гривень. Я поїхав в обласне УМВС, порадився із заступником керівника прикарпатської міліції Русланом Воробйовим, що найперше необхідно для міліціонерів. Таким чином придбали для них 27 комплектів термобілизни, три бронежилети і передали п'ять тисяч гривень для закупівлі теплих курток. Ми і надалі будемо допомагати нашим героям. Мешканці села цінять їх самопожертву, те, що вони роблять на сході України».

Коли у травні 2014 року почав створюватися батальйон патрульної служби міліції «Івано-Франківськ», до його лав записалися четверо молодих мешканців Дзвиняча. Василь Семків, Володимир та Андрій Карабіновичі, Ігор Перегінець,

до слова, син колишнього начальника відділення дільничних інспекторів Богородчанського РВ УМВС Дмитра Перегінця, – практично одного віку. Юнаки пройшли підготовку на полігоні навчально-тренувального центру «Лисець» і вісімнадцятого серпня добровольцями відправилися в зону проведення антитерористичної операції. Їх загін потрапив в оточення під Іловайськом. Вийти з цього жахливого «котла» судилося не всім. У нерівному бою загинув Андрій Карабінович, а його однофамілець Володимир отримав численні осколочні поранення. Указом Президента України за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, молодшого сержанта міліції Андрія Карабіновича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно), а молодшого сержанта міліції Володимира Карабіновича - медаллю «Захиснику Вітчизни».

Нещодавно у Дзвинячі організували футбольний турнір пам'яті Андрія Карабіновича. В ньому брали участь команди сіл Дзвиняч, Глибоке, Монастирчани, звідки родом мати загиблого героя, і місцевих автоперевізників. У фіналі футболісти Дзвиняча перемогли автомобілістів. «Що мене до сліз зворушило: після закінчення турніру всі футболісти поїхали до матері Андрія Карабіновича, передали їй призовий фонд турніру й кубок, - продовжує Микола Волочій. - Потім вшанували пам'ять героя біля його могили. Наступного року плануємо розширити коло учасників цього футбольного турніру. І футбольний турнір пам'яті Андрія Карабіновича стане гарною традицією».

Матері загиблого героя, Наталії Михайлівні, важко говорити про сина. В її очах невимовний біль і смуток. «Ви краще мене щось питайтеся, буду відповідати, - каже тихим голосом. - Андрій народився 6 грудня 1990 року. Після закінчення школи, маючи високі бали із зовнішнього незалежного оцінювання, вступив на державну форму навчання у Львівський національний аграрний університет, на землевпорядний факультет. Він дуже любив вчитися, старався не пропускати ні уроків у школі, ні пар в університеті. Ніби боявся щось упустити. Але така ситуація в державі, що, отримавши вищу освіту, молода людина далеко не завжди може реалізувати свої знання за спеціальністю. Андрій змушений був їздити з

батьком на заробітки. Не сидіти ж удома молодому, сповненому сил юнакові...

Коли дізнався з Інтернету, що в Івано-Франківську за спрощеною системою набирають добровольців у міліцейський батальйон, Андрій вирішив разом із своїм другом Ігорем Перегінцем піти туди на службу. Казав, може там буде якась перспектива. Паралельно збирав документи, щоб вступити заочно в міліцейський інститут. Потім почалися посилені тренування на полігоні, хлопцям сказали, що їх готують для відправлення на схід. Звісно, мене це дуже тривожило, але я вважала, що в такому віці людина повинна сама вирішувати, що їй робити».

Коли в батальйоні вперше відбирали міліціонерів для участі в АТО, Андрій Карабінович хоча й хотів, але не потрапив у цей загін. Були більш підготовлені бійці. Потім у підрозділі відібрали ще п'ятдесят добровольців. Мати ніби щось недобре відчувала, просила залишитися, мовляв, підеш наступного разу. Але Андрій настояв на своєму. «Казав: потім мені не буде з ким іти, зараз ідуть мої найкращі друзі, - витирає сльози куточками чорної хустки Наталія Михайлівна. - Це було 18 серпня. Виїхав на Донбас перед Спасом. Минуло два місяці, за цей час я відправила сина, поховала, сорок днів справила.

Останній раз розмовляла з Андрієм ополудні 28 серпня, на Марії. Говорили не довго. Мамо, не плачте, казав, усе буде добре. Якби він не був такий життєрадісний, інакший (плаче)... Почекайте, я принесу фотографії». Через кілька хвилин Наталія Михайлівна розкладає на столі фото. На одному знімку сім'я Карабіновичів перед відправленням сина на схід, на іншому - усміхнений Андрій після урочистостей з приведення бійців батальйону «Івано-Франківськ» до Присяги. «Йому подобалася ця чорна форма, почувався зі зброєю справжнім чоловіком, захисником, - каже жінка. - Андрійко дуже слідкував за собою, не курил, займався спортом, віджимався з рюкзаком із камінням. Навіть на «сезоні» шукав турнік, щоб підтягуватися. Хотів дуже поправитися, якось подзвонив: мамо, я вже набрав 78 кілограмів. У нього ж зріст під метр дев'яносто.

У Андрія була дівчина, потім хлопці з його батальйону говорили, що він заявив: повернуся додому, то буду женитися. Ми ще з чоловіком казали, як наша дитина за тиждень подорослішала. А 29-го серпня його не стало. Ми шукали Андрія

повсюди, нам допомагали різні люди. Я їм дуже вдячна, як дуже вдячна Миколі Степановичу Волочію за той футбольний турнір, за постійну підтримку».

Попрощатися з Андрієм Карабіновичем та двома його полеглими побратимами перед обласним УМВС, крім колег по міліцейській службі, прийшли сотні івано-франківців, які ніколи не знали цих хлопців. Під час похоронів на цвинтарі в Дзвинячі Наталія Карабінович попросила не влаштовувати військовий салют на могилі свого сина. Не дуже схвально поставилася й до організації футбольного турніру на його честь, але тепер кардинально змінила свою думку. «Я за натурою тиха людина, - пояснює. - Думаю собі: моя дитина була там тиждень, що вона навоювалася за такий короткий час? А потім зустріла в селі одного чоловіка, і він мені каже: «А що з твоїм Андрієм сталося, чого він туди пішов, на війну? Дивись, мій син утік від армії й живий...» Ви знаєте, я таки захистила свого Андрія. Пішла додому, добре все обдумала. І зрозуміла, що треба все робити, щоб його пам'ятали. Як й інших хлопців, які там полягли. До того часу я свого Андрійка не називала героєм, хоча всі повторювали на похороні: герої не вмирають!.. А тиждень тому я собі сказала: так, він герой - тільки через те, що туди пішов! Не злякався, не зрадив собі й бойовим друзям...»

Ігор Голинський, громадсько-правова газета «Прикарпаття», жовтень 2014

р.

2. Спогад бойового побратима. Зі слів побратима Ігоря Перегінця

«Про добровільний батальйон Ігор дізнався у травні 2014 року і проявив ініціативу вступити туди. Разом з Ігорем пішов у батальйон вірний друг та однокласник – Андрій Карабінович.

Підготовча частина розпочалася з 05 серпня 2014 року і тривала до кінця літа. 19 серпня 2014 року наш загін (СПУ) відправився з Івано-Франківська у повній бойовій готовності 50 чоловік (1 великий автобус «Неоплан», 2 легкові машини і 1 шкільний автобус).

До Маріуполя мали відправити блокпости і патруль. Але ситуація вийшла по-іншому. Повернули за Запоріжжя, підвезли нам каски, роздали зброю: автомати, пістолети «Макарова», 2 снайперські гвинтівки і 1 кулемет. Після

ночівлі відправились на базу «Старобешево» (зараз ДНР). Тоді базувалися біля батальйону «Херсон»(раніше був дитячий табір). Згодом під'їхав миротворчий Волинський батальйон « Світязь». Саме 21 серпня розподілили: хто – на Іловайськ, а хто залишається на місці. Вийшло 32 чоловіки на Іловайськ, а 18 чоловік на базі. Зранку виїхали шкільними автобусами.

Андрій поїхав, а я залишився на базі. Вечором до нас прибув батальйон «Київський миротворець». Частину залишили на базі, а більшість відправили теж на Іловайськ. Відразу утворилося кільце – хлопці не могли повернутися на базу. Російське військо було велике – біля 10 тисяч, а наших на базі біля 300 чоловік. Ті , хто поїхали з бази, то розділились на дві частини. Перші у школі перебували, а другі – у якомусь підвалі. Так тривало до 4 днів, але зв'язку між ними не було, пізніше об'єдналися.

На базі ми тримали оборону, згодом нас теж почали обстрілювати. Ми відступили до школи і там забарикадувалися. Біля 10:00 год дочекалися наказу від підполковника: « Відступати». Генерал виїхав швидше, ще перед обстрілом.

Іловайський котел взяли у кільце. А тим, хто залишився у школі, сказали: «Хлопці, дивіться, бо 95% проти вас!..» Інформації про Іловайський котел не було!!!

Ми від'їжджали до Волновахи, обстріли тривали. Їхали пів дня полями, менш відкритими трасами. Виїхала зустрічати нас Волноваська поліція і супроводжувала до поліцейського відділку. Відправили нас до хутора, де розміщені занедбані відпочинкові бази. Ми мали відправитись до Маріуполя на захист блокпостів та для патрулювання міста, але знову ж таки залишалися на базі майже без їжі. Чекали наказу. Пізніше підвезли сухпайки. До нас заходили місцеві жителі, приносили овочі , воду, книжки і представлялись від партії «Батьківщина». Казали не заходити до села Ольжино, бо велика кількість сепаратистів. Так ми перебули там до тижня. Всі були «на чеку», відбували наряди що чотири години. Були випадки, коли до нас потрапляли таємні розвідники від сепаратистів.

Згодом до нас приїхав начальник Івано-Франківських внутрішніх органів

Семенишин і привіз сухпайки. Сказав, щоб ми не хвилювалися, що в Іловайському котлі всі живі та здорові, треба їхати у Волноваху для патрулювання. Але не так сталося – почалися поодинокі обстріли. По двоє чоловік з кожного батальйону їхали у Комсомольськ шукати своїх – хто вижив. Я шукав із Івано-Франківського батальйону, але нікого не знайшов.

У Комсомольську стояла частина української армії. Але відразу дали час, щоб виїхати з міста, бо інакше зрівняють із землею. Наші хлопці зібрали дві команди ранених і тих, що втекли з Іловайського котла, і повезли у Волноваху у різні госпіталі, так і не знайшовши своїх.

Попереду були блокпости. Чиї це були – невідомо, бо вони давали сигнали іншим блокпостам про нас. Тому ми були змушені їхати польовими дорогами. Виїхали до Запорізької області, переночували на базі, а тоді – на Дніпро. Приблизно 3-4 вересня я зустрівся зі свого батальйону Володимиром Карабіновичем та кількома хлопцями, а інша частина виїхала на день пізніше.

Володимир розказував, що їхала колона, і щоб виїхати з котла на українську територію, то почалися обстріли. Зустріли по дорозі машину з боєприпасами. І тут потрапляє снаряд у борт машини і почали вистрілювати боєприпаси. Той, хто сидів біля шофера, не відкрив борт машини, а сам почав тікати. Жертв було багато. У паніці тікали куди бачили, відстрілювались, зайшли у посадку, і над'їхали БТР й взяли в полон. Володимир Андрія не бачив. Наш снайпер з Івано-Франківська додзвонився додому, щоб мама допомогла, бо всіх шукають та забирають у полон. І саме тоді він побачив Андрія біля машини. Згодом українська сторона домовилась забрати тіла загиблих і знайшли цього снайпера непритомним.

В той час приблизно загинуло до 10 чоловік і один – безвісти зниклий (Косовський); 6 хлопців – з Івано-Франківської області; 3 – із Дніпра, поховані на Братській могилі. Все це жахіття відбулося 29 серпня 2014 року!

Володимир перебував у полоні до 3 днів. До них прикладали гарячі автомати, заставляли носити радіо-ракети вагою 80 кг. та кидати в озеро.

Відбувся обмін псковських десантників на 55 українців. Про Андрія не було

ніякої інформації. Спочатку поплутали усю інформацію про Андрія Карабіновича з Володимиром Карабіновичем. 04 вересня ми прибули до м. Івано-Франківська. Документи всі пропали. У Києві знайшли відмітки, що дійсно були учасниками бойових дій на Сході України. Тільки через рік дали посвідчення учасника ООС.

Андрій Карабінович заслужив на пам'ять і шану! Згадуючи про нього - це біль і гордість за те, що мав честь дружити та відстоювати свободу та територіальну цілісність разом з Андрієм».

*Зі слів Ігоря Перегінця, 1990 р.н., бойового побратима
(зараз військовий у зоні бойових дій на Сході). Записано у 2020 р.*

ДОДАТКИ

Проходження урочистим маршем перед від'їздом на Схід

Вручення книги «Назавжди в наших серцях» матері.

Травень 2021 рік